В пустелі вбогій і скупій,
Де вітер мчить піски нагріті.
Анчар, як грізний вартовий,
Стоїть один у всьому світі.

Його зростила на біду
Природа у годину люту,
І в зелень мертвісно-бліду,
І в корінь налила отруту.

Отрута капає з кори,
Стопившись вдень жарою-млою,
І застигає в вечори
Тужаво-світлою смолою.

До нього й птиця не летить,
І тигр не йде: лиш вихор буйний
На древо смерті набіжить
І мчиться геть, уже отруйний.

І якщо тучі грозові
Обмиють пагілля дрімучі,
То вже краплини дощові
Спадають труйні та жагучі.

Та владним поглядом у путь
Людина іншу шле людину, —
І та крізь ночі каламуть
Їй принесла смолу загину.

І владар мертву взяв смолу,
Гілля з посохлими листками,
В раба ж по зблідлому чолу
Холодний піт стікав струмками.

Блідий, знесилений він зліг
Під шалашем, на всохлім лику,
І вмер біля владарських ніг
Той раб замучений без крику.

А князь тим ядом напоїв
Свої швидкі, слухняні стріли,
І до навколишніх країв
Вони із смертю полетіли.

1828